

Listopad 2021

S-uličník
Časopis pro členy a příznivce školy

Podzimní tvoření | Horský víkend R-U-R (rodičů-učitelů-robátek)
Co dělají naše pokoje, když nejsme doma | Příběh hokejisty
Výprava do pravěku | Perličky ze školních lavic

Vážení čtenáři,

listopadový S-uličník vás zve k nahlédnutí do života liškoláků ve třídách i mimo školní budovu. Nabízí inspiraci společným víkendem třetáků a čtvrtáků s rodiči a učiteli, družinovými podzimními dílnami i kuchařským uměním devátáků. Můžete se vydat na výlet do světa fantazie očima dětského pokoje naší nadané reportérky Terezy, ale nahlédnout i do reálného světa talentovaného hokejisty Tomáše. Neochudíme vás ani o perličky ze školních lavic.

Barevný a mírný podzim vám přeje redakce.

1.A se představuje. Těší nás, že se dětem ve škole líbí ☺.

Redakční rada: Žáci, žákyně a učitelé ZŠ Sulice

Úvodní slovo, finální podoba, korekce textů: Monika Švedová

Grafická předloha: Boris Alexander

Podzimní tvoření ve školní družině

Romana Dolanská, Inka Halamková, Majda Svobodová a Eva Semíková

Na začátku října naše školní družina uspořádala ve spolupráci s paní Studničkovou tradiční podzimní dílny, na kterých si děti ve spolupráci s rodiči vyrobily krásné podzimní dekorace. Na školní zahradě si naši malí školáci sázeli do košíků nebo květináčů vřesy a košíky zdobili různými přírodními materiály i ozdobami s halloweenskou tematikou.

Dílny byly určeny dětem i rodičům, akci si tedy v některých případech užila celá rodina. Naše výtvary zdobí i titulní stranu S-uličnicku. Všichni se už moc těšíme na adventní dílny v listopadu!

Jak se líbilo dýňové tvoření dětem ze družiny:

*„Při dlabání dýní jsme se moc nasmáli.“
„Super bylo, jak jsme se v tom patlali.“
„Jadérka mi moc chutnala!“*

Výprava do minulosti aneb za permoníky do Jílového

Monika Vrbovcová a 2.A

Každý člověk by měl dobře znát především okolí svého domova a vědět, jaké „poklady“ a zajímavosti se zde nacházejí. My máme jeden takový zlatý poklad nedaleko. V jednom ze svých proroctví již kněžna Libuše pravila: „Vrch vidím Jílový, je zlata plný...“

Proto se naše třída vydala ve čtvrtek 14.10. malým autobusem na výlet právě do nedalekého Jílového u Prahy. Cílem bylo Regionální muzeum, kde jsme se pod vedením paní lektorky ponořili do dob dávno minulých a na chvíli se z nás stali pravěcí lidé. Vlastnoručně jsme si vyrobili sošky z hlíny a společnými silami také vytvořili nástěnnou jeskynní malbu, která nyní zdobí interiér školní jídelny. Jílové a jeho okolí je proslulé kromě nádherné přírody dolního Posázaví především těžbou zlata. Do štoly Halíře jsme se podívali společně s panem průvodcem Nevečeřalem (mimořádně bývalým panem učitelem Moniky Vrbovcové :-)). Zaujal nás vyprávěním pověsti O zlatém šlojíři, postavou horníka s rouškou, důlním vozíkem se sbíječkou, či ukázkou křemenné žíly. Permoníky jsme sice neviděli, ale prý nám byli stále v patách.

Přes nepřízeň počasí jsme si výlet naplno užili. A chválu na školáky ze Sulic si hrdě užívaly i paní učitelky!

Pravěk pohledem 4.A

Kačka Vinšová a 4.A

V Době kamenné jsme vytvořili jeskynní malby. Uznejte, že se opravdu podobají těm v jeskyni Altamira :-)

V Době železné jsme na nově vynalezeném hrncířském kruhu zhotovili vázy, které ale zub času zavál a rozbil. Naštěstí současní archeologové našli jednotlivé střípky a vázy zpět poskládali. O všem jsme napsali a nakreslili komiksy plné fantazie.

R-U-R (rodiče-učitelé-robátka) v Jizerkách

Kačka Vinšová a Dáša Gabrielová

Druhý říjnový víkend se odvážlivci z řad dětí a rodičů ze 3. a 4.A spolu se svými třídními učitelkami Dášou a Kačkou vydali vstříc dobrodružství do Jizerských hor. Cesta byla dlouhá, ale pohled na překrásně podzimně zbarvené hory nám vše vynahradil. A pak – to očekávání :).

V hotelu Lesní chata už na nás čekali naši průvodci ze spolku Gaudolino Janina a Sád'a, kteří nám uspořádali báječný víkend plný povídaní, výtvarných aktivit a her venku i uvnitř. Užili jsme si tvoření rodinných mandal, rozcvičku s padákem, kouzlení s přírodninami, kimovku, sociologické hry, cestu s hádankami, jedenáctikilometrový výšlap na rozhlednu Štěpánka, tvoření lampionů a noční cestu za starým námořníkem a mnoho dalších. My všichni jsme s chutí tvořili, běhali, učili se básničky...

Věříme, že se na jaře opět potkáme! A děkujeme všem malým i velkým, že do toho šli.

Sushi piknik 9.A

Anežka Altmanová a Anička Linhartová

Na hodině výtvarné výchovy se třída 9.A rozhodla připravit sushi piknik. Vzájemně se domluvili, kdo přinese jaké ingredience. Vše se uskutečnilo 13.9.2021. Nejdříve paní učitelka Dvořáková předvedla, jak se správně sushi dělá a pak vše začalo. Krájelo se, rolovalo a zdobilo. Někteří připravovali sushi, jiní salát. Když bylo dílo hotové, sushi se nakrájelo, naservírovalo a samozřejmě vyfotilo. Pak už se jen jedlo. Bylo to relaxační odpoledne, no prostě NICE :).

Příběh hokejisty

Text a ilustrace: Tomáš Knap

Jmenuji se Tomáš Knap a tohle je můj příběh hokejisty. S hokejem jsem začal přibližně v pěti letech. Když se nad tím zamyslím, je to už víc, než osm let. Za těch osm dlouhých let jsem dal něco přes stovku gólů. Někomu by se to mohlo zdát málo, ale co byste chtěli od obránce? Za tu dobu jsem zažil i tolik zranění, že to ani nedokážu spočítat. Hokej je vlastně plný překvapení, nikdy nevíte, co se stane. Jestli s týmem vyhraje, nebo vás naopak čeká prohra.

S mým týmem jsme už mohli vyhrát spoustu cen, ale ne vždy se to povedlo. To ovšem k životu hokejisty patří, stejně jako k ostatním sportům. Každopádně nejlepší pocit vás čeká, když vyhraje celý turnaj. Na jednom turnaji se mi stal i úsměvný zážitek. V průběhu střídání jsem na poslední chvíli získal puk a dal gól. Když jsem se pak rozhlédl kolem sebe, překvapilo mě, že mezitím se střídání odpískalo a tak byl ten gól zbytečný. Dodnes se tomu sám směji. Jak říkám, o zajímavé situace není v hokeji nouze. Pro mě je to zkrátka nejatraktivnější sport. Nejradši bych ho doporučil celému světu.

Co dělá můj pokoj, když tam nejsem?

Text a ilustrace: Tereza Knorová

Naše pokoje spolu s námi sdílí starosti a radosti, učí se s námi, odpočívají s námi, ale co dělají, když tam nejsme? To se nikdo kromě čtenářů S-uličníku nedozví. Mám totiž takovou teorii, o kterou se s Vámi chci podělit a možná se společně dopátráme toho, proč naše pokoje někdy vypadají jako z válečného bojiště.

Když se sama sebe zeptám "Co dělá můj pokoj, když tam nejsem?", okamžitě mi naskočí: "Nudí se!" No jasně! Co jiného by asi tak dělal. Trávíme spolu tolik času, jsme si tak blízcí, jistě se mu po mně stýská. Jen se mnou zažije nějakou legraci. Pouštím mu hudbu, hrajeme počítačové hry, čteme si. Když z pokoje odcházím, poslušně (jak mě vychovali rodiče) vše povypínám a pozhasínám. A on tam pak spočívá v tichu, chuděra. Jistě pak netrpělivě čeká na můj návrat.

Když o tom tak přemýšlím, jsme dokonale sehraní. Já jsem mu užitečná tím, že mu občas někde zanechám nějakou dekoraci, jako třeba zapadlou ponožku za postelí, zmuchlané papíry od problematického úkolu z matiky, ohryzek od jablka. On se nikam nepodívá, jiné místo, než sebe samého neprozkoumá, tak mu to prostředí dělám trochu pestřejším.

Mamka nemá ráda čurbes - základní charakteristická vlastnost každé mamky, však ji známe. Mám podezření, že tuhle vlastnost kdosi všem mamkám přibalí nenápadně jako reklamní leták společně s námi při porodu. Takové se nemohly narodit, to se mi nezdá, to někdo organizuje. Celosvětové spiknutí? Ale to teď není naše téma, že? Zpět k čurbesu. Ano, nazývá to tak nelichotivě "čurbesem", vůbec to nechápe. A co dělá můj pokoj pro mě? On to jaksi dokonale kryje! Vážně, podezřívám ho, že má nějaké superschopnosti. Když přijde mamka na kontrolu (znáte to nenápadně: "Terezko, tak jak jsi se dnes měla?" a už sjíždí očima chudáka pokojíka), často tu ponožku nebo ohryzek přehlédne. Použitý talíř ze včerejška vystavený na parapetu (proto, aby pokojíku přibylo trochu zeleně), mamka kouká přímo tím směrem, ale vše zůstane bez komentáře.

Možná byste mohli říct, že mamku prostě zaujal pohled z okna třeba na prolétajícího holuba víc, než ten talíř, ale já si myslím, že je to úplně jinak. Ten pokoj ovládá nějaká zneviditelňovací kouzla, nebo tak něco. Takových chvil, kdy jsem si říkala, že nad sebou musím mít nějakého anděla strážného, bych našla v paměti víc. Anděla bych ale vyloučila. Pokoj ty zázračné schopnosti někdy použije totiž i proti mně. Taky se vám někdy stalo, že se vám naprosto nepochopitelně vytratila jedna ponožka z vašeho oblíbeného páru? A ne, nebyla to zrovna ta, která sloužila jako ozdoba za postelí. Nebo hledáte brýle, nejsou nikde k nalezení, ale teprve když jdete dělat něco jiného a přestanete je potřebovat, jdete třeba pohodit novou mikinu do rohu, aby tam pokoji nebyla zima, tak zjistíte, že jste je měli celou dobu na nose. Zneviditelňovací kouzlo, jak říkám.

Takže žádný anděl, spíš bych to přirovnala k přátelství. Je to rovnocenný vztah, co dám, to se mi vrátí a taky naopak. Dám drobečky na podlahu, aby si pokojík mohl prohlídnout mravenečky, můžu očekávat superkrytí při příští mamčiný kontrole. Vysátá, nudná podlaha bez života? Bye, bye, ponožko s beruškama!

Ale to on mě jen tak pošťuchuje, jako to přátelé prostě dělají, to známe.

Takže co dělá můj pokoj, když tam nejsem? Nudí se a netrpělivě vyhlíží, jakou novotu si pro něj zase přichystám. Anebo vymýšlí nějakou lumpárnu, aby si zajistil nové znalosti z oblasti bakteriologie, virologie a plísňologie (pokud nějaká existuje). Máte někdo podobné zkušenosti? Navrhují chovat se přátelsky k našim pokojíkům, rozhodně je nenechávat samotné v nudném sterilním prostředí, dát maminkám přečíst S-uličnick a třeba společně změním svět k lepšímu.

Co my víme, co ty naše pokoje všechno dokážou?

PERLIČKY ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

V hodině fyziky: **Jak se nazývá nejvyšší vrstva atomu?**

Blesková odpověď:
„Válečník“.
(Jde o valenční vrstvu)

Druhá třída, prvouka:

„Děti, víte něco o Masarykovi?“

Odpověď:
„To už jsem slyšel, já vím, to je luxusní auto!“
(míněno Maserati)

Školní jídelna, po šesté vyučovací hodině:

Učitelé si vychutnávají oběd a vtom uslyší naléhavý hlas: „Dáte si ještě něco? Honem, honem, za pět minut budou dvě.“

Jeden z učitelů nehne brvou, pomalu vloží vidličku se soustem do úst, polkne a poznamená: **„Už vím, proč se tomu říká závodní jídelna...“**.

POZVÁNKA NA NEFORMÁLNÍ, TVOŘIVÁ SETKÁNÍ VE ŠKOLE

- 10.11. v 17.00 INSPIRATIVNÍ KAVÁRNA PRO RODIČE S JANEM KOLOUCHEM (prevence kyberšikany)
- 23.11. ADVENTNÍ TVOŘENÍ věnců pro rodiče s dětmi
- 24.11. 14.00 – 16.00 DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ
- 16. 12. VÁNOČNÍ SLAVNOST

